

Sygn. akt VI Ka 344/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2014 r.

sprawy P. P.

obwinionego z art. 98 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 21 marca 2014 r. sygn. akt II W 18/14

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. P. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VIKa 344/14

UZASADNIENIE

P. P. obwiniony został o to, że w dniu 14 listopada 2013r. o godz. 18:30 w S. na parkingu sklepu (...), kierując pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...), wykonując manewr parkowania nie zachował szczególnej ostrożności w wyniku czego uderzył w prawidłowo zaparkowany pojazd A. o nr rej. (...), tj. o czyn z art. 98 kw.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 21 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IIW 18/14:

I. uznał obwinionego P. P. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 98 kw i za to na podstawie art. 98 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 zł (pięćset złotych),

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpow zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty niniejszego postępowania w kwocie 100,00 (stu) złotych i na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

Osobistą apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na błędnym uznaniu winnym go tego, że uszkodził samochód pokrzywdzonego wbrew zapisom z monitoringu i zeznaniom świadka L. N. i jego wyjaśnieniom. Nadto zarzucił rażąco surowość kary. Jak wynika z apelacji wniósł o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy, zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego jest częściowo zasadna, a to tylko w tym zakresie, w jakim wynika z niej, że nie popełnił wykroczenia kwalifikowanego z art. 98 kw.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie w tym zakresie w jakim obwiniony kwestionował swoje sprawstwo tj. że w dniu 14/11/20-13 roku o godz. 18.30 w S. na parkingu sklepu (...) kierując pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...), wykonując manewr parkowania nie zachował szczególnej ostrożności w wyniku czego uderzył w prawidłowo zaparkowany pojazd A. o nr rej. (...).

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób prawidłowy, zgodny z dyspozycją art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw dokonał oceny dowodów ustalając, że obwiniony parkując swój samochód otarł swoim samochodem o samochód pokrzywdzonego powodując zarysowania na lewych tylnych drzwiach samochodu M. H.. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania świadków: M. H., R. M., M. K.. Z zeznań tych osób jednoznacznie wynika, że samochód obwinionego parkował blisko samochodu pokrzywdzonego a na obu pojazdach widoczne były świeże ślady zarysowań przy czym na samochodzie pokrzywdzonego znajdowały się w miejscu zarysowań ślady lakieru z samochodu obwinionego. Świadczy R. M. i M. K. będący funkcjonariuszami policji nie mieli żadnego interesu w składaniu zeznań obciążających P. P.. Za wiarygodnością zeznań tych trzech świadków przemawia także zapis z monitoringu sklepu. Nie widać co prawda na nim samego faktu otarcia samochodów ale widać, iż samochód swój obwiniony parkuje bardzo blisko przejeżdżając obok samochodu pokrzywdzonego. Nagranie to nie wyklucza otarcia obu samochodów. Sąd Rejonowy oceniając wszystkie przeprowadzone dowody we wzajemnym ich powiązaniu prawidłowo ocenił też treść wyjaśnień obwinionego P. P. i zeznań świadka L. N. odmawiając im wiary.

Zważywszy na powyższe apelacja obwinionego w tym zakresie była niezasadna.

Sąd Okręgowy stwierdza stanowczo jednak, że opis czynu zarzucanego obwinionemu i przypisanego przez Sąd I instancji nie wyczerpuje ustawowych znamion wykroczenia z art. 98 kw. Zgodnie z normą zawartą w art. 98 kw nie zachowanie należytej ostrożności przez prowadzącego pojazd drogą publiczną, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu musi zagrażać bezpieczeństwu innej osoby. Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie wskazuje by manewr wykonywany przez obwinionego zagrażał bezpieczeństwu innej osoby lub innych osób. Z zapisu z monitoringu wynika, że na parkingu „widać inne pojazdy oraz inne osoby ...”(stwierdzenie Sądu Rejonowego k. 32 odwrót). Bytność „innych osób na parkingu” nie oznacza sama w sobie, że obwiniony prowadząc pojazd zagrażał bezpieczeństwu którejkolwiek z nich. Powodowało to konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku celem przeprowadzenia dowodu jedynie na tę właśnie okoliczność. Świadek M. H. zeznał, że na parkingu znajdowali się inni ludzie (k. 32). Sąd przesłucha szczegółowo tego świadka na tę okoliczność i przeprowadzi dowód z zapisu monitoringu dążąc do ustalenia czy istotnie zagrożone było bezpieczeństwo innej osoby. O ile przeprowadzone dowody do takich ustaleń nie doprowadzą rozważy czy zachowanie obwinionego nie wyczerpywało znamion innego wykroczenia np. 97 kw lub 86 kw pamiętając przy tym o kierunku apelacji obwinionego i obowiązującej zasadzie ne peius.

Dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych i prawidłowo kwalifikując czyn obwinionego (w przypadku stwierdzenia, że wyczerpuje on znamiona jakiegokolwiek wykroczenia) orzeknie karę współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy obwinionego uwzględniając pozostałe dyrektywy wymiaru kary.

Z tych względów orzeczono na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw.

Rozpoznając sprawę Sąd I instancji winien stosować przepis art. 442 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw.

AP